

det dog ikke var saa ganske ubetimeligt, hvad jeg var fremkommen med. Den høitærede Minister søgte saaledes at godtgjøre, at Vaisenhufet havde Krav paa at faae nogen Erstatning for Bibelprivilegiet, men det var netop det, som jeg vilde vise, at Vaisenhufet ifølge sin Oprindelse ikke kunde have Krav paa. Den høitærede Minister søgte dernæst at vise, at Ingen nu kunde sælge Biblen billigere, end Vaisenhufet gjorde det; men jeg havde jo netop vist, at de Forudsætninger, under hvilke Vaisenhufet oprindeligt lod Biblen trykke og forhandle, vare, at det havde sit eget Bogtrykkeri og sin egen Boghandler, og naar dette ikke er mere Tilfældet, saa spørger jeg, om det er rimeligt at antage, at Vaisenhufet kan sælge Biblen billigere end en hvilken som helst anden Boghandler, eller om man ikke netop maa tro, at en anden Boghandler eller Forlægger, som ikke har anden Forretning, vil kunne gjøre det endnu billigere. Et af To maa være Tilfældet, enten har Vaisenhufet Tab ved nu at have Bibelprivilegiet, og saa er det en Lettelse for det at blive befriet derfor, eller ogsaa har Vaisenhufet fremdeles Fortjeneste af Bibelprivilegiet, og saa har jeg udviklet, at det ingenlunde er rigtigt at lade det vedblive at have denne Fortjeneste. Hvorvel det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Høyer Møller) talte for, at det var rigtigt at lade Vaisenhufet beholde det ommeldte Privilegium, saa kom han dog til selv at anføre en Grund, som talte for, at det vilde være rigtigt at fratage det Privilegiet. Han oplyste nemlig, at Bindet om den sidst udgivne Bibel var saa stort og daarlige, at, naar man havde brugt Biblen nogle Gange, gik det i Stykker. Det viser altsaa, at det florter paa adskillige Led. Det er ogsaa en Anke, som har været ført imod Vaisenhufet, at dets Psalmebøger have været slet trykte, og jeg anførte fremdeles i mit Foredrag, at det forekom mig, at den nuværende Bibel ikke var saa feilfri, som man kunde ønske den. For at man nu ikke skal komme tilbage i den gamle Glendrian, tror jeg, at man vilde gjøre rigtigt i at gjøre en Ende derpaa ved at ophæve Vaisenhufets Privilegium. Den finantzielle Side af Sagen, som den høitærede Kultusminister dæ-

lede ved, kan jeg ikke tillægge nogen Betydning, thi det staar os frit for at udvide § 5 saaledes, at der deraf kan blive Tilstrækkeligt til de Mænds Bøn, som have med disse Sager at gjøre, men for Dvrigt er jeg af den Formening, at § 4 meget sjældent vil komme til Anvendelse. Naar det ærede Medlem fra Middelfart kaldte det brittiske Bibelselskab et fanatisk Partiselskab, saa siger jeg, at det er en lykkelig Fanatisme, der har hjulpet til at udbrede Biblen over hele den civiliserede Verden. Det, som dette Selskab har udrettet i den Henseende, taler bedre end alle Ord. Det er i alt Fald en Fanatisme, som maa regnes til den gode Slags. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem i hans Betragtninger over, om det er fuldstændige eller ufuldstændige Bibler, som det brittiske Bibelselskab forhandler, thi derom kunde vi tale til Verdens Ende uden at blive enige, og efter min Formening er det et Spørgsmaal, som man maa overlade til Befolkningen at afgjøre, om Biblen er fuldstændig eller ikke fuldstændig, naar den ikke indeholder Apokrypherne. Det ærede Medlem bemærkede i Dvrigt, at det var hans Ide, der var i Lovforslaget. Hverken jeg eller nogen af de andre Indbringere af Lovforslaget har haft nogen Forhandling med det ærede Medlem om Lovforslaget; men er det det ærede Medlems egen Ide, som er bleven nedlagt deri, saa maa vi rigtignok beklage, at det ærede Medlem ikke har støttet Lovforslaget bedre, end han gjorde.

Chr. Jensen: Jeg vil blot tillade mig nogle Bemærkninger overfor det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. C. D. Müller). Den ærede sidste Taler har allerede omtalt de stærke Udtryk, han rettede imod det brittiske Bibelselskab, men jeg skal dertil føie den Bemærkning, at naar det ærede Medlem raadede os til at søge en Konference med Bibelselskabets Agent, for at vi ikke skulde komme til at tage Livet af ham med vort Forslag, har vor Opgave ikke været enten at forkorte eller at forlænge Nogens Dage. Den Ting lade vi staa hen, og vi have ikke nogen Opfordring til at konferere med Nogen udenfor denne Sal, hverken med Høiere eller med